

Soms weet je niet meer of er gerefererd wordt aan de man achter de camera die commando's geeft of de meester in een SM-verhouding. Uit de erotische relatie wordt juist het onevenwicht gedistilleerd. Of beter, de essentie van de erotiek wordt in de meester-slaafverhouding gelegd: geen lustgenot zonder onderwerping. De choreograaf brengt hiermee een Batailleaanse genealogie van Eros in beeld: 'De geboorte van de erotiek ging vooraf aan de deling van de mensheid in vrije mensen en slaven.'²⁷ Een naakte man met een hoed van krantenpapier op het hoofd sluit het Mapplethorpe-luik af. Hiermee verwijst Smits naar het kinderpornografisch werk van de fotograaf: een genre dat België op dit moment massaal poogt te verdringen.

De switch naar het tweede deel, *Il Ladro di Carne*, dat opgedragen werd aan Caravaggio, bevestigt dat Smits een virtuoos danserscorps ter beschikking heeft. Bewegingsmateriaal wordt

probleemloos geput uit klassiek ballet, hedendaagse en volksdans. Alles wordt feilloos aan mekaar genageld. De plooibaarheid van de danskunstenaars verraaft duidelijk een klassieke scholing. 'Elke serieuze opleiding vind ik goed. Maar ik kan niet werken met mensen die enkel een hedendaagse opleiding achter de rug hebben. Die hebben te weinig precisie. Correctheid en afwerking vind je niet terug in de *flou* van de hedendaagse dans. Jazzballet kent dan nog meer precisie. Zonder virtuositeit kan ik niet werken. Ik heb dan ook een beetje schrik van wat uit P.A.R.T.S. gaat komen. Ik hoop dat ze naast choreografen ook aandacht hebben voor dansers. Het is zo aange-naam voor een choreograaf om met mensen te werken die je alles kunt vragen. Mensen die een klassieke opleiding achter de rug hebben kunnen ook veel gemakkelijker hedendaagse danstechniek onder de knie krijgen, maar omgekeerd is dat niet waar.'

Dat virtuositeit – en de aandacht hierbij voor de klassieke ballettechniek – binnen de hedendaagse dans steeds meer aan belang wint, kunnen we ook vaststellen bij choreografen als Emio Greco, Amanda Miller en uiteraard William Forsythe. Het is juist die ambachtelijkheid die Smits uitbuit bij *Corps(e)* om zijn statement te esthetiseren. Op die manier komt hij in het Caravaggio-luik heel dicht bij diens naturalisme. Tableaux vivants worden zoals in een museum achter mekaar geplaatst. De inkleuring van het podium is daarbij rijker dan de onderkoelde zwartwitcontrasten van het eerste deel. Onder meer *Het martelaarschap van de heilige Mattheus* en *De graflegging* worden in scène gezet. Smits wisselt deze mystiek van Caravaggio's laat-Romeinse schilderijen af met een sfeer van provocatief exhibitionisme zoals die voorkomt in werken als *Sint-Jan de Doper in de wildernis* of *Amor Vincit Omnia*. In de laatste twee schilde-

Corps(e) - Compagnie Thor / Louis Alvarez

